

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' שסו
ערב ש"ק פ' ראה,
מבה"ח אלול ה'תש"פ

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

לא להתבייש לפרסם את הנבואה שפרסם הנביא / משיחת ליל ב' דר"ח אלול ה'תש"ם

זמן הגאולה

8

"דאה" - את נשיא דורנו / פרשת השבוע באור הגאולה

המעשה הוא העיקר

13

להכריז ולפרסם בכל מקום / הוראות למעשה בפועל

כתב יד קודש

14

סימני המהרה של הנפש הבהמית / צילומים נדירים מהגהת הרבי על שיחת שי"פ ראה הישי"ח

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, ועבי בן חי' רחל שיחיו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

לא להתבייש לפרסם את

הנבואה שפרסם הנביא

"בחודש הששי ביום אחד לחודש" בא חגי ומסר נבואה לבני ישראל: "כה אמר ה' צבאות לאמר העם הזה אמרו לא עת-בא עת-בית ה' להבנות" - שואל הקב"ה בתמי' גדולה: איך יתכן שישנם יהודים האומרים שלא עתה הוא הזמן לבניית ביהמ"ק! היתכן שיהי' כדבר הזה?! • וממשיך תיכף שזה צריך לבוא מיד במעשים בפועל: "עלו ההר והבאתם עץ ובנו הבית!" • זוהי נבואה שהוצרכה לדורות, וכפי שאכן רואים כעת, שישנם כאלו הזקוקים להבהרה זו • ואף שאומר שם בנבואה ש"הבית הזה חרב" - אבל כל ההכנות לזה, "מעשינו ועבודתינו", הם בזמן הגלות - ולא מדובר בהכנות שבלחש, שהוא מלחש לעצמו או מלחש גם לשני, ומתבייש לומר זאת בגלוי ועאכו"כ שזה יצא בגילוי ובפרסום - הרי חגי הנביא פרסם זאת בתור נביא של הקב"ה! • משיחת ליל ב' דראש-חודש אלול ה'תש"מ - בלתי מוגה תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

הוכחה שהוצרכה לדורות, אף שתוכן הנבואה סובב לכאן על הזמן בו עלו מגלות בבל ובקשר לביהמ"ק השני.

וכך אומר חגי בנבואה - ש"רוח ה' דיבר בי ומלתו על לשוני" - לבני ישראל (נבואה שהוצרכה לדורות):

"כה אמר ה' צבאות לאמר העם הזה אמרו לא עת-בא עת-בית ה' להבנות" - שואל הקב"ה בתמי' גדולה: איך יתכן שישנם יהודים האומרים "לא עת בא עת בית ה' להבנות",

א. כשמחפשים היכן מוזכר ר"ח אלול בגלוי בתורה שבכתב, ד"ליכא מידי דלא רמיזא באורייתא¹, וע"ז בנוי' התורה שבעל-פה - אזי מובא באחרונים שר"ח אלול מוזכר בנביאים האחרונים, זכרי', חגי ומלאכי.

בנבואת חגי בתחלתה² נאמר ש"בחודש הששי" - שבמנין החדשים הוא חודש אלול, "ביום אחד לחודש" - שזהו ב' דר"ח אלול, בא חגי ומסר נבואה לבני ישראל, ונבואה זו באה גם בכתב, וכפסק הגמרא³ שנבואה שנכתבה זו

(* בקשר עם שבת מבה"ח אלול. המו"ל.

(1) ראה תענית ט, א. זח"ג רכא, א.

(2) חגי א, א-ב.

(3) מגילה יד, א.

(4) ל' הכתוב - שמואל-ב כג, ב.

לקחת עצים, ועם זה לרדת מההר ולהתחיל לבנות את הבית!

זוהי נבואה ברורה שנאמרה ביום ראשון של חודש אלול, וציוו לכתובה כי היא הוצרכה לדורות.

מיד ה' מובן שיתעוררו על-כך שאלות והסברות: היתכן, ו"אין סומכין על הנס"⁸ וכו' –

על כן הוא תיכף ממשיך (בנבואה הבאה⁹):
 "ויאמר חגי מלאך ה' (שחגי הגיע עוד פעם) במלאכות ה' לעם לאמר (בשליחות המקום)¹⁰, והוא אמר ומסר לעם שהקב"ה אומר) **אני אתכם נאום ה'!**

– מובן ופשוט אפי' לקטן שבקטנים ולפחות שבפחותים, שכאשר הקב"ה אומר "אני אתכם", והוא עולה אתם "אל ההר", לוקח יחד אתם עצים ומתחיל לבנות אתם "את הבית" – בודאי שלא שייך בזה שום מניעות ועיכובים.

ג. אלא שהיות ומשיח עדיין לא הגיע בגלוי, אסור עדיין לבנות את ביהמ"ק כיון שלא יודעים את מקומו, וזקוקים למשיח צדקנו שהוא "בנה"¹¹ מקדש במקומו¹²; אבל הענינים שקודמים לזה – "עלו ההר" ולקחת שם עצים, להכין אותם, להביאם ולשמרם שיהיו מן המוכן, והעיקר, לצאת מהגלות

(8) פסחים סד, א. זח"א קיא, רע"ב. קיב, ב. שו"ע אדה"ז או"ח סתל"ג סל"ב. סו"ס תפ.

(9) חגי א, יג.

(10) פרש"י (ועד"ז בראב"ע) שם.

(11) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

(12) ראה קונטרס "בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 468): "ואולי יש לומר [. . .] ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו **בגלות** (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בני"ו ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים . . . בתור הכנה למקדש העתידי, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני"ו) לירושלים". וראה שם בהע' 38.

שלא עתה הוא הזמן לבניית ביהמ"ק! היתכן שיה' כדבר הזה?!

וכאמור, זוהי נבואה שהוצרכה לדורות, וכפי שאכן רואים כעת, שישנם כאלו הזקוקים להבהרה זו.

וכאשר מראים להם שכבר הובהר במילים ברורות שתה' כזו מציאות, אך מציאות משונה... שאומר "אחכה לו בכל יום שיבוא", אך כאשר אומרים לו שהכוונה ליום זה בפשטות – צריכים מיד לבוא ב"שטורעמדיקע נבואה" – היתכן שיש יהודי או יהודים האומרים: "לא עת בא עת בית ה' להבנות!"

ב. וממשיך תיכף (בנבואה שלאח"כ⁵), שלא מסתפקים בשאלה ותמי' לבד [שאיז במילא לא כל אחד יקבל זאת, ואפילו ססוף-כל-סוף כל אחד יקבל – כי הרי זו נבואת ה', אבל יחשוב שבזה שקיבל יצא ידי-חובתו], אלא הוא תיכף ממשיך בנבואה, שזה צריך לבוא מיד במעשים בפועל: **"עלו ההר והבאתם עץ⁶ ובנו הבית!"**

זאת-אומרת, שאין כוונתו לומר נבואה ודברי מוסר, ולאחר שיתקבל המוסר ישוב כל אחד אל "תחת גפנו ותחת תאנתו"⁷, ויהי עסוק בענינים הכי נעלים – אלא מקשרים זאת מיד עם מעשה בפועל: שיקח את רגליו, ויעתיקים ("אוועקטראגן") לגמרי אל ההר, למעלה ממדרגתו וממעלתו לגמרי, שהרי שהרי זהו "הר" אפילו **בגשמיות העולם**;

ולא רק שיעלה להר כי זה טוב ונעים לעלות למקום גבוה בגשמיות שהוא גם גבוה ברוחניות – אלא עליו לעשות מעשה בפועל:

(5) חגי א, ח.

(6) בהנחה שנכתבה ע"פ סרט ההקלטה מופיע הביטוי "עצי זית" ככו"כ מקומות לקמן, אולם בנביא שם לא מצאנו לשון זה והעתקנו "עצים" או "ענץ" סתם. ולהעיר בנוגע **לבית ראשון** – מ"א י, כג; לא: עצי שמן, ותרגום ופרש"י שם.

(7) מלכים א' ה, ה. מיכה ד, ד.

בדוגמא למה שאומרים על שלמה המלך שתיקן עירובין ונטילת ידיים¹⁵, מכיון שקויים אז הפסוק¹⁶ "הניח לכם מכל אויביכם מסביב וישבתם בטח" – שבני ישראל היו אז באופן של התיישבות, ולכן תוקנו הענינים דעירובין ונטילת ידיים כמבואר במפרשי הש"ס¹⁷.

ועד"ז גם אומר האריז"ל שדוקא בימי החל הזמן שבו "מצוה לגלות זאת החכמה"¹⁸, ועד"ז בזמננו זה בעקבתא דמשיחא, שהפצת המעיינות צריכה להגיע גם ל"חוצה", וכידוע הדוגמא והמשל לזה מכתר המלך¹⁹, שלכן בזמן האריז"ל לא ה' הציווי דהפצת המעיינות חוצה אלא רק "לגלות זאת החכמה", ועוד קודם לכן גם זה לא ה' אלא רק יחידי סגולה למדו זאת. ועד"ז גם בנוגע לדקדוקי סופרים שאף הם רשומים בעשרת הדברות כמובא בירושלמי מס' שקלים²⁰, והרי הם נוספים מזמן לזמן ומתקופה לתקופה עד מידי שנה בשנה.

נשאלת השאלה: מדוע בדורות הקודמים זה לא ה' בגלוי ודוקא עתה נתגלה?

ע"כ אומרים – "את הכל עשה יפה בעתו"²¹: היות שנוסף חושך בעולם, לכן כדי להתגבר גם על חושך זה – שלא נוסף ח"ו בשביל החושך עצמו, אלא כדי שעל-ידו יגיעו ליתרון האור מן החושך, ויתרון נעלה יותר מכפי שהי' בדורות הקודמים – מוכרחים להוסיף גם תוספת אור, ולהוסיף לימוד

הפנימי – בידו הם!

שהרי הוא עולה אל ההר, ולא יוצא אל ההר וצועק שבעומדו על ההר הוא עדיין בגלות; אומרים לו: לא! אתה עולה אל ההר כיון שהנך הולך בשליחותו של הקב"ה, כדי לקחת משם עצים ולבנות את ביהמ"ק,

רק שהקב"ה צוה אותו לא לבנות את בית המקדש בפשטות ח"ו, זאת יעשה משיח צדקנו – "בנה מקדש במקומו".

קודם לכן משיח "יכוף כל ישראל לילך בה (בדרך התורה) ולחזק בדקה"¹¹, הוא ידאג לזה ויתמסר בעצמו ("ער וועט זיך אליין מיט עם אָפּגעבן") לראות שכל יהודי ילך בדרך הוי' ע"י קיום מצוות מעשיות.

וכאשר רואים שזה קשור עם מניעות ועיכובים, אזי "ילחום מלחמת ה"¹¹ – לא נבהלים מזה, ו"אל יבוש מפני המלעיגים"¹³, ובודאי ש"י(נצח)", משום שזוהי "מלחמת ה" כמ"ש בנבואת חגי הנ"ל "אני אתכם נאום ה"!

ד. והנה בכל זמן, ישנה עלי' באופן המתאים לאותו הזמן, ולדוגמא, הענין ד"כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל ניתן למשה מסיני"¹⁴:

לפני שהתלמיד ותיק חידש את אותו ענין הרי לא ניתן לתבוע ממנו שילמד את החלק הזה בתורה משום שהוא עוד לא נתחדש, אלא עליו ללמוד את החלקים שכבר ישנם בתורה.

אולם, כאשר התלמיד ותיק כבר גילה וחיידש זאת בתורה, והרי אז פוסקת הגמ' ש"ניתן למשה מסיני" – אזי עליו לעסוק בחידוש זה, שמדוע הוא נתגלה ונתחדש בזמן מסויים דוקא – משום שענין זה דרוש דוקא באותו הזמן, וקודם לכן לא ה' צורך בזה.

(13) טושו"ע (ואדה"ז) אור"ח בתחלתו.

(14) ראה מגילה יט, ב. ועוד – נסמן בלקו"ש חכ"ט ע' 176 (ועוד). וראה שם הערה 33.

(15) שבת יד, סע"ב. עירובין כא, ב.

(16) פ' ראה יב, י.

(17) ראה ביתר ביאור בהתוועדויות תשד"מ ח"ד ע' 2366-7.

(18) אגה"ק סכ"ז בשם האריז"ל.

(19) "התמים" ח"ב ע' מט. אג"ק אדמו"ר מוהריי"צ ח"ג ע' שכו ואילך. ועוד.

(20) פ"ו ה"א. וכו"ה בשהש"ר פ"ה, יד (ב). וראה לקו"ש חט"ז ע' 197 הערה 42.

(21) קהלת ג, יא. וראה לקו"ש ח"ב ע' 387. וש"נ.

היום המיוחד בשנה "בחודש הששי ביום אחד לחודש", היא מודגשת במיוחד ועומדת יותר בגלוי גם באותיות הכתב והדפוס, וכמדובר באופן ש"הוצרכה לדורות".

וכיון שהנבואה היא דבר הוי' – הרי בודאי שבלשון נבואת ישעיה²⁸: "לא ישוב אלי ריקם כי אם עשה את אשר חפצתי", עד שנמשך באופן ד"הולידה והצמיחה"²⁹, ויוצאים מזה פירות ופירות עושי פירות.

צריכים רק לקוות שהוא יעמוד על זה לעלות להר, ויעשה מעשה בפועל.

וכאמור, ידע איניש בנפשי' (מה עליו לעשות), ובאם לא ידע – ישאל אצל הרב המרא דאתרא, והוא יאמר לו מהי המצוה שהזמן גרמא, איזה ענין צריך להיות עכשיו במקומו ביום פלוני, "בקעה מצא וגדר בה גדר"³⁰, ועאכו"כ שזה לא רק ענין של גדר אלא ענין של פועל ומצוה ברורה, עם כל הפרטים שאין כאן המקום להאריך בזה מפאת פשיטות הדברים.

1. וזוהי ג"כ ההוראה בנוגע לפועל:

שלא יתביישו ויאמרו: היתכן שפתאום מתאספים יחד בנוגע להכרזת נשיא דורנו³¹ "לאלתר לגאולה" ביחד עם "לאלתר לתשובה"³² – הרי נמצאים ב"הו-הא" של העולם, ובחושך כפול ומכופל של הגלות!?

ואח"כ מתחילה הקושיא הידועה: הרי

ש"תלמוד גדול שמביא לידי מעשה"²² – להוסיף ב"נ מצוה ותורה אור"²³.

ה. וע"ז בא זירוז מיוחד כאמור, שכאשר מגיע החודש הששי "באחד לחודש", 'פותחים' את הנבואה שהוצרכה **לדורות**, ורואים שיום זה מגלה, מעורר ומעודד ונותן כח במיוחד שיהי "עלו ההר", ומבטל לגמרי את כל הדברים הבטלים ומבוטלים לגמרי – השאלה או התמי' האם "ע"ת בית ה' להבנות" עתה.

וכיצד מבטלים תמי' זו – עי"ז שמתעלה למעלה ממעמדו ומצבו ("עלו ההר"), וזה מתבטא אצלו במעשה בפועל "הבאתם עץ", ובזה הוא מתכוונן (כמובא בנבואה) לבנין בית ה'.

ואף שאומר שם בנבואה ש"הבית הזה חרב"²⁴, וע"פ הלכה הוא חרב, וכמדובר לעיל²⁵ שאסור לבנותו, וכשיבוא משיח צדקנו הוא קודם "ילחום מלחמת ה" וינצח ואח"כ "בנה מקדש במקומו", ועלינו לחכות למשיח צדקנו שהוא יבנה את ביהמ"ק

– אבל כל **ההכנות** לזה, "מעשינו ועבודתינו"²⁶, הם **זמן הגלות** – ולא מדובר בהכנות שבלחש, שהוא מלחש לעצמו ("שושקעט זיק אליין") או מלחש גם לשני, ומתבייש לומר זאת בגלוי ועאכו"כ שזה יצא בגילוי ובפרסום – הרי חגי הנביא **פרסם** זאת בתור נביא של הקב"ה!

ואח"כ באה הגמ' ופוסקת שזוהי נבואה **שהוצרכה לדורות!**

ובזה ניתוסף עוד יותר – שאע"פ שנבואה זו היא חלק מהתורה, והרי "התורה היא נצחית"²⁷ במשך כל השנה כולה, אך כשמגיע

(22) ראה קידושין מ, ב. ב"ק יז, א.

(23) משלי ו, כג.

(24) חגי מ, ד.

(25) ס"ג.

(26) תניא רפ"ז.

(27) תניא פי"ז.
(28) ישעיה נה, יא.
(29) שם, י.
(30) עירובין ו, א. וש"נ.

(31) סיון-תמוז תש"א. אלול תש"ב (נדפסו באג"ק שלו ח"ה א'תמוז. א'תנה. א'תפ. ח"ו א'תסת).

(32) להעיר, שעיקר ההכרזה היתה על **הגאולה**, ובכמה מקומות ב"קול קורא" נזכר רק "לאלתר לגאולה", וה"לאלתר לתשובה" הוא הכנה להגאולה. ובלשון הרמב"ם (הל' תשובה פ"ז ה"ה): הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד

ש"אתכם אני" (כמדובר לעיל), נאמרים לכל יהודי ולכל בני ישראל, ובמילא יכולים לפעול הכל באם רק מחליטים בתוקף המתאים.

ולעשות זאת (כמדובר לעיל³⁵) באופן דשבת [.]. מתוך עונג שזה כולל בתוכו גם שמחה, ובמילא פורץ את כל הגדרים, ומוסיף עוד יותר בהצלחה הן בכמות והן באיכות, והן באחישה ובאחישה גופא.

ובפשטות: שכל יהודי יבנה את ביהמ"ק הפנימי שלו, שזה יוסיף בזירוז בניית ביהמ"ק הכללי והמשותף לכל ישראל, ע"י הנשמה כללית ומשותפת לכל ישראל – משיח צדקנו.

ולעשות זאת בשמחה ובטוב לבב, ויפה רגע אחד קודם, ובפרט שהמלך בשדה³⁶ וישנה האפשרות לילך מיד עם המלך, בלי להמתין שבועות ואפי' לא ימים (ל' רבים), לבית המקדש, "מקדש אדני- כוננו ידך"³⁷, ובל' הרמב"ם³⁸ "נגאלין מיד".

הכרזה זו נאמרה לפני ארבעים שנה ועדיין לא בא?!...

אזי כמדובר כמ"פ³³, אותה השאלה ישנה גם על הקיצים שאמרו גדולי ישראל, מתחיל מהאגרת הארוכה של הרמב"ם, וישנם עוד קיצים אחריו ולפניו, רש"י וכו', ויש כבר ספרים שליקטו את כל הקיצים, וכפי שהגמ' עצמה אומרת "כלו כל הקיצין"³⁴, קיצין לשון רבים,

[והביאור (בקצרה):] שאז אמנם ה' זה זמן מוכשר, רק שאח"כ התערב ה"קלוגינקער" [=היצה"ר], ובמילא ניתוסף עוד בגלות,

אבל הרי "כלו כל הקיצין" (כלשון הנ"ל), ובאם אז (בזמן הגמ') ה' כן, עאכו"כ עכשיו! ובפרט עוד כשמגיע ר"ח אלול, "בחודש הששי ביום אחד לחודש", כמדובר לעיל הרמז הנפלא, שכלל אינו רמז אלא מובא בגלוי בנבואת חגי.

ז. ויה"ר שיתחילו מההחלטה הגמורה שדברי הקב"ה בסיום וחותם הנבואה

35) בתחלת ההתוועדות (שיחות קודש שם ע' 961).

36) ראה לקו"ת ראה לב, ב.

37) בשלח טו, יז.

38) הל' תשובה שם.

הן נגאלין.

33) שיחת ש"פ דברים תש"מ סט"ו ואילך (שיחות-קודש תש"מ ח"ג ע' 723 ואילך).

34) סנהדרין צז, ב.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי

"ראה" את נשיא דורנו

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. "ראה" מלמד יהודי שעבודתו צריכה להיות באופן של **ראי'**. ובלשון הירושלמי¹ עה"פ בתהילים² [שאמר היום] "אך בצלם יתהלך איש": "כל האומר שמועה מפי אומרה היא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו" [וכמבואר ברשימות הצ"צ על הפסוק³].

זאת-אומרת: כאשר הולכים בשליחותו של נשיא דורנו – לא מספיק שלומדים אודות זה בקונטרס, או בלקוטי שיחות, שזה אמנם מאוד טוב ויפה ("פיין און גוט"), אלא תובעים ממך ש"היא רואה כאילו בעל השמועה עומד כנגדו", "ראה אנכי נותן לפניכם היום": תצייר לעצמך בכח ה**ראי'** שלך איך שנשיא דורנו עומד מולך ומצוה עליך: הקשב ("הער זיך איין"), "אנכי נותן לפניכם היום" לעסוק בהפצת המעיינות חוצה!

ב. הרי נמצאים פה כאלו שזכו לראותו בגשמיות, וגם אלו שלא זכו לראותו – הרי ישנם תמונות מדוייקות (עד כמה ששייך לומר זאת על תמונה).

ישנה ההוראה: לא רק שהוא לומד את הלקוטי שיחות וחוזר על זה, אלא תובעים ממנו יותר – שיהי' באופן ד"ראה": תצייר לעצמך ותראה "כאילו בעל השמועה עומד כנגדו", ושולח אותך לשליחות זו! וזה יסיר את הבלבולים שמפריעים לקיום השליחות בשמחה ובטוב לבב, או שמפריעים בכלל לקיום השליחות.

וישנה לכך עצה פשוטה – **שידאה** "כאילו בעל השמועה עומד לנגדו". ואין הדבר תלוי אלא ברצונו: שהרי יש לו כח הציור, וא"כ ביכלתו לנצלו כדי לצייר את הציור של נשיא דורנו במקום לצייר לעצמו דברים של מה-בכך!

ג. ולכאורה יכול היהודי לשאול:

הקב"ה ברא את העולם באופן כזה שבכדי לראות ("ראה") זקוקים לאור, ובאם יש חושך אי אפשר לראות.

והיות שנמצאים בגלות, במצב ש"אותותינו לא **ראינו** גו' ולא אתנו יודע עד מה"ה⁴, ובפרט בחושך כפול ומכופל זה דגלות, שמדמים אותו [בכמה מקומות] לחושך הלילה – טוען הוא – כיצד תובעים ממנו שיהי' "**ראה**" כש"החושך יכסה ארץ"⁵; הוא **רוצה** אמנם לראות – אבל **העולם** לא מאפשר לו?!

אומרים לו, שהמציאות אינה כזו; וזאת למדים מיום הרביעי (למעשה בראשית):

ביום הרביעי נתלו המאורות, "שני המאורות הגדולים"⁶, אשר תפקידם הוא "להאיר על הארץ"⁷ כמ"ש בתורה, ו"אסתכל באורייתא וברא עלמא"⁸ – מכך זה נשתלשל במציאות

1) שבת פ"א ה"ב. שקלים ספ"ב. קידושין פ"א ה"ז.

2) לט, ז.

3) בראשית א, טז.

4) יהל אור – ע' קמח ואילך.

5) שם, טו, יז.

6) זח"א קלד סע"א. ח"ב קסא ריש ע"ב.

7) תהלים עד, ט.

העולם בפועל, "ויהי כן"⁹, שביום הרביעי נתלו המאורות "ברקיע השמים"⁷ בכדי שיהי "להאיר על הארץ"⁹, "את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה"⁶, כלומר, שהן ביום והן בלילה ישנו מאור ברקיע שמאיר על הארץ.

במילא מובן, שאפילו כאשר נמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות (שנמשל ללילה), ישנו הכח ל"ראה", כיון שגם אז ישנו ברקיע ה"מאור" שמאיר על הארץ.

ובפרט כפי שהי' קודם מיעוט הירח (ביום הרביעי, שמצד זה זקוקים ל"והביאו עלי כפרה") – שאז גם הלבנה (לממשלת הלילה) היתה המאור הגדול ("שני המאורות הגדולים"); אבל גם לאחר המיעוט, היא עדיין "מאור הקטן" שתפקידה הוא "להאיר על הארץ", ובמילא זה נותן את האפשרות ל"ראה".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה ה'יתשמ"ו - בלתי מוגה)

(9 בראשית שם, טו.)

סדר התגלותו של מלך המשיח לפי הרמב"ם

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר הרמב"ם מדבר אודות סדר התגלות משיח¹, הוא מפרט בזה כמה וכמה סימנים [אשר לא מוצאים במקום אחר שיאמר כל כך הרבה סימנים]:

"יעמוד מלך מבית דוד וכו' ויכוף כל ישראל לילך בה (בדרך התורה) ולחזק בדקה" – משיח יהי' כזה שאיננו מתפעל מדמוקרטי, אלא "יכוף כל ישראל", כלומר, משיח לא יעמיד להצבעה האם לנהוג בהתאם ל"דבר הוי"² זו הלכה³ או לא, אלא הוא יודע אשר "דבר אלוקינו יקום לעולם"⁴. תחילה יעשה את עבודתו בדרכי נועם ודרכי שלום אך אחר כך "יכוף כל ישראל".

ב. ממשיך הרמב"ם, "זילחם מלחמות ה'":

כאשר אומרים "מלחמה" סתם הרי הכוונה למלחמת הארץ, אך כאן קורא הרמב"ם למלחמה זו "מלחמות ה'" – וצריך להבין: מדוע כאן מדייק לומר "מלחמות ה'" (ובפרט שלהלן⁵ לגבי מלחמת גוג מגוג מזכיר רק "מלחמה" סתם)?

והביאור בזה:

הדיוק ב"מלחמות ה'" הוא, שמלחמה זו אינה בגלל שהמשיח מעוניין בשטח זה או אחר, אלא מה שנוגע לו הוא "מלחמת ה'" – מכיון שהקב"ה אמר בברית בין הבתרים⁶ "לזרעך

(4) ישעי' מ, ח.

(5) פי"ב ה"ב.

(6) לך לך טו, יט.

(1) הל' מלכים ומלחמותיהם פי"א ה"ד.

(2) עמוס ח, יב.

(3) שבת קלח, ב.

נתתי את הארץ הזאת", ובאופן של "אחוזת עולם"⁷, זאת אומרת, שארץ ישראל לגבולות' מוכרחת להיות אצל היהודים; והיות ו"דבר אלוקינו יקום לעולם" – במילא אסור להחזיר זאת לגוי, משום שהקב"ה אמר שזה שייך ליהודים⁸. אמנם לא יותר מגבולות ארץ ישראל, אך גם לא פחות – ארץ ישראל לגבולות' מוכרחת להיות בידי בני ישראל.

ובאם נותנים זאת לגוי – עוד עוברים בזה על הלאו ד"לא תחנם"⁹, שאסור לתת לגוי חני' בארץ. אין-הכי-נמי שהוזהרנו "אל תגרה בגוי קטן"¹⁰, על-אחת-כמה-וכמה בגוי גדול; ובנוסף לכך ישנו הענין ד"שלוש שבועות וכו' שלא יעלו בחומה"¹¹ – אבל לאחר שארץ ישראל נמצאת כבר ביד ישראל אסור לתת ממנה לגוי משום "לא תחנם", ובמילא – לא שייך הענין של "שלוש שבועות" וכו', כי אותן ג' שבועות אינן יכולות לבטל לאו (ד"לא תחנם").

ומה שלפני עשר שנים לא הי' המצב כך – כי אז עדיין לא נתברר שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה אשר ארץ ישראל תהי' ביד ישראל, אבל לאחר שראו שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה שהיא תהי' ביד ישראל, אסור לתת אותה לגוי משום "לא תחנם!"

כשהקב"ה נתן את ירושלים, חברון, טברי', צפת וכו' ליהודים – אסור לתת אותם לגוי! [באם צריך הוכחה שהרמת יד נגד "דבר הוי' זו הלכה" היא דבר אסור (שבעצם הרי זו מרידה ב"דבר הוי' זו הלכה"; אמנם ב"זרזרון" זה מכונה "הייבן א האנט"¹², אבל פירוש הדבר בלשון הקודש הוא מרידה ב"דבר הוי' זו הלכה"¹³)! – יתבוננו עד היכן זה מתדרדר: אותו אחד הרושם גויים בתור יהודים ואומר שזהו "הישג דתי", הוא גם אומר שתכלית השלימות של ירושלים היא... שיחיו שם יהודים עם גויים בשלום!... כשאמר זאת היו בירושלים 65 אלף ערבים ולא יותר מאשר (להבדיל) מאה יהודים!¹⁴ ועכשיו כבר ראו איזה צרות היו מאותם ערבים, ועד כמה צריך לשמור שם וכו'; הרי בזמנו (לאחר מלחמת ששת הימים) רצו הערבים לצאת משם, ולא נתנו להם לצאת משום "מה יאמרו הגויים", והבטיחו וגם נתנו להם כסף וכו' כדי שיוכלו להסתדר ושתהי' להם חני' בארץ – היפך הלאו של "לא תחנם", ולאחרי כל זה הוא אומר שזהו "הישג דתי!"

וזה מה שהרמב"ם אומר "וילחם מלחמות ה'", כי למשיח נוגע מה שהקב"ה אומר, ומאחר שהקב"ה נתן זאת ליהודים ו"דבר אלוקינו יקום לעולם" – במילא, כל מה שנכלל בגבולות ארץ ישראל צריך להשאר אצל יהודים, וחל על זה הלאו ד"לא תחנם"¹⁵!

(7) שם יז, ח. (סנהדרין יט, סע"א) – הרי בזה הם נותנים יד לאלו הלוחמים נגד "דבר הוי' זו הלכה".

(14) ראה שיחת ש"פ בא ה'תשל"ו ("יחי המלך" שמו ע' 17): "זה שרושם גויים כיהודים מתפאר שירושלים היא "עיר השלום" שיהודים וגויים חיים בה יחד, בה-בשעה (שפעם גרו בה 65,000 ערבים, והיום מסתמא) גרים בה 70,000 ערבים, ולא יותר מ-300-200 משפחות יהודים! ומוסיפים ואומרים שהסיבה לכך היא משום שיהודים לא רוצים להתיישב שם; אך האמת היא, שלא מאפשרים ליהודים להתיישב שם!"

(15) ולהעיר מהשקוט' מהם גבולות ארץ ישראל (ראה אנציקלופדיה תלמודית ערך א"י).

(8) וראה בראשית א, א בפרש"י: "כל הארץ של הקב"ה היא . . ברצונו נתנה להם (לאוה"ע), וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

(9) ואתחנן ז, ב. פרש"י עה"פ. ע"ז כ, רע"א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"י ה"ג-ד. טושו"ע יו"ד סקנ"א ס"ח ואילך.

(10) ראה פסחים קיג, א.

(11) כתובות קיא, א.

(12) = הרמת יד.

(13) וראה שיחת אחש"פ ה'תשל"ד ("יחי המלך" שו ע' 11 ואילך) שגם אלו הנמנעים מהצבעה (אודות החוק "מיהו יהודי") ומתנהגים באופן ד"כבשו פניהם בקרקע"

ומה שמחוץ לגבולות א"י אין על זה הלאו ד"לא תחנם", ואם מוכרחים היכן שהוא לתקוע" גויים – זה יכול להיות בסניני, אבל לא בארץ ישראל.

אם יוצאים ל"מלחמת ה'" אין צורך אפילו ללחום

ג. וממשיך הרמב"ם – וינצח:

כלומר, אם יוצאים ל"מלחמת ה'" אזי אין צורך אפילו ללחום, אלא מנצחים בדרך ממילא – "תפול עליהם אימתה ופחד"¹⁶, שכן כך אמר הקב"ה בברית בין הבתרים; וכמו שנאמר¹⁷ "אלה ברכב ואלה בסוסים (ואלה בנציגים בכנסת, אבל) ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר" – אם רק ישנו "ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר" אזי "יעננו ביום קראנו"¹⁸.

וגם הגויים יודעים זאת, עד כדי כך שכאשר הם עושים שבועה – עם היות שיש בזה עניין ה"שיתוף" כי בשעת מעשה הם אוחזים דבר אשר על פי דין צריך לשורפו וכו' – אבל ביחד עם זה הם אוחזים גם את הפסוק "אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר", כלומר שהם בעצמם מודים שזה אמת!

ד. וממשיך הרמב"ם – "ובנה מקדש במקומו":

אפילו אם ה' "לחם מלחמות ה'" וינצח, עדיין אין זו ראי' שזהו משיח והגאולה כבר הגיעה, כי יכול להיות שזו רק הצלה של יהודים, הצלה של שטח באה"ק, אך עדיין לא הגאולה;

– וכפי שהרמב"ם אומר¹⁹ שעל אדמת ארץ ישראל צריכים תמיד להיות יהודים, ולא ה' מעולם זמן שלא היו יהודים בא"י. והרוג'צ'ובר מבאר הטעם לזה²⁰: מכיון שבעם ישראל צריכים להיות י"ב שבטים, שזה דוקא כאשר מחשיבים את אפרים ומנשה לב' שבטים, ומאחר שחלוקת מנשה ואפרים תלוי' בענין חלוקת הארץ – כי בנוגע לענין זה החשיבום לב' שבטים – נמצא שתמיד חייבים להיות יהודים באה"ק, שהרי באם בטל הענין של ישיבת א"י, בטלה ממילא החלוקה של אפרים ומנשה, וישנם רק י"א שבטים –

במילא יכול להיות שזוהי הצלה לעם ישראל, של שטח בארץ ישראל, אבל לא הענין של משיח.

ולכן אומר הרמב"ם שהסימן של משיח הוא "ובנה מקדש במקומו" – לפני זה עדיין אין כל ראי' שזהו המשיח ושהגיעה הגאולה, כי יכול להיות שפעולתו תישאר רק בהצלה של יהודים, והוא יחי' את חיינו כמנהיג בישראל וכו'; אך אם תהי' עת רצון – זה לא יסתיים בכך, אלא יהי' "ובנה מקדש במקומו"²¹.

שבנין המקדש הוא במקומו? ולאידך, למה אינו מפרש המקום, "ובנה מקדש בירושלים"? – ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בני' ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים. . בתור הכנה למקדש העתידי, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובנ"י) לירושלים. וראה שם בהע' 38.

(16) בשלח טו, טז.

(17) תהלים כ, ח.

(18) שם, י.

(19) סהמ"צ מ"ע קנג.

(20) צפע"ו הוריות ו, ב.

(21) להעיר מקונטרס "בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 468): "ואולי יש לומר, שמרומז בלשון הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח) "ובנה מקדש במקומו" – דלכאורה: מהו הצורך להשמיענו כאן

ה. ממשיך הרמב"ם, "וקבץ נדחי ישראל":

רק לאחר שמשיח "בנה מקדש במקומו" יהי' קיבוץ גלויות, ואזי תהי' הגאולה. כן פוסק הרמב"ם בנוגע לסדר ואופן הגאולה, ומובן שכוונתו אשר כל ענינים אלה יהיו למטה מעשרה טפחים, כי זהו עיקר גדול לידע שכל זה יהי' למטה מעשרה טפחים.

מי נותן למשיח את הכח לנצח במלחמות ה'?

ו. אך התחלת כל הסימנים הוא – "הוגה בתורה . . כדוד אביו":

משיח יהי' בשר ודם, "מבית דוד", אשר יהי' תחילה "הוגה בתורה . . כדוד אביו", הוא ילמד תורה כמו "בטלנישער איד", כמו דוד המלך שלמד תורה ושלח את יואב בן צרוי' – שר הצבא – למלחמה.

דלכאורה צריך להבין: הרי דוד הי' מלך, אם כן הי' עליו לשבת ב"מפקדה הראשית" (העד-קווארטער'ס" כמו שקוראים לזה כאן), ולערוך תוכניות וכו'? אף על פי כן, כאשר יואב יצא למלחמה הי' דוד עסוק בלימוד התורה, "לטהר אשה לבעלה"²², שכאשר הגיעה יהודי' עני' לשאול האם היא טהורה לבעלה, הוא עזב את כל עניניו ועיין בספרים וכו', כדי לפסוק הלכה האם היא טהורה לבעלה או לא!

אע"פ שישנו גם הרמז ב"לטהר אשה לבעלה" שקאי על לטהר כנסת-ישראל להקב"ה – בכל זאת ישנו גם הפירוש כפשוטו: שכאשר הגיעה אשה לשאול שאלה הוא עסק בזה בעצמו, למרות שהי' יכול לשלחה לרב, לדיין, לבחור שזה עתה קיבל סמיכה, אעפ"כ עסק בזה בעצמו – כזה דבר יקר לתת למישהו אחר? חס ושלום! הוא רוצה לעשות זאת בעצמו – "לטהר אשה לבעלה" – אשר עי"ז "ונקתה ונזרעה זרע"²³, ודוקא עי"ז מגיעים גם לפירוש הפנימי ב"לטהר אשה לבעלה".

ועי' שדוד עסק בלימוד התורה, ובאופן של "לטהר אשה לבעלה" (ולא בכדי לחדש חידושים וכו'...) – ניתן הכח ליואב לנצח במלחמות!

ועל-דרך-זה – כאשר ילדה קטנה מדליקה נרות שבת, זה נותן את הכח לאותו אחד שלוחם מלחמת ה', שהוא ינצח!!

ז. וזהו סדר הענינים אשר אומר הרמב"ם:

תחלה "יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה . . כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה", ואחר כך "ילחם מלחמות ה'" וינצח, ואחר כך "בנה מקדש במקומו" – משיח יבנה את בית המקדש, ולא זה שרוצה לשבת על הכסא, ועל-אחת-כמה-וכמה לא זה שמטהר ממזרים, רחמנא ליצלן – ורק אז "קבץ נדחי ישראל" – "הרי זה משיח בודאי"!

ואז בודאי יקויים "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וגו' לעבדו שכם אחד"²⁴, "והיתה לה' המלוכה"²⁵, "ודבר אלוקינו יקום לעולם".

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשל"ה – בלתי מוגה)

24 צפני' ג, ט.
25 עובד' בסופר.

22 ברכות ד, א.
23 נשא ה, כח.

להכריז ולפרסם בכל מקום

ובנוגע לפועל: יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום ע"ד העבודה המיוחדת חדודש אלו המרומזת בחמשת הראשי-תיבות תורה תפלה גמ"ח תשובה וגאולה (כנ"ל . .), ובהדגשה מיוחדת בנוגע לר"ת החמישי, ענין הגאולה, כפי שחודרת בכל עניני העבודה, עי"ז שחדורים ונעשים ברוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה בעניני גאולה וביהמ"ק), מתוך צפי' וודאות גמורה שתיכף ומיד רואים בעיני בשר ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ובפשטות: להכריז ולפרסם בכל מקום – בדברים היוצאים מן הלב – שהקב"ה אומר (ע"י עבדיו הנביאים) לכאו"א מישראל "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאולה האמיתית והשלמה.

[ויש להוסיף ולהדגיש שההכרזה והפרסום דכהנ"ל צ"ל גם ע"י אלה שטוענים שעדיין לא נקלט ענין זה (בשלמות) בהבנה והשגה והכרה שלהם, דכיון שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשלימות, יכולים (ובמילא צריכים) הם לפרסם הדברים לאחרים, החל מבני ביתו (שבודאי אינם צריכים "לסבול" מזה שעדיין לא הונח הדבר בשכלו), וכל אלה שנמצאים בסביבתו, כל אחד ואחת מישראל², ובודאי שע"י ההשתדלות המתאימה יתקבלו הדברים ויפעלו פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שיוקלט אצלו בפנימיות וכו'].

(משיחת ש"פ ראה, א' דר"ח אלול, ה'תנש"א – מוגה)

1) ס"ה בהשיחה (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 771).
 2) שכאו"א מישראל הוא מציאות חשובה (ובודאי שאינה בטילה, ח"ו, "קבוע לא בטל") גם כשישנם מלבדו עוד רבים מבנ"י, ובפרט בנוגע להגאולה האמיתית והשלמה, שאפילו יהודי אחד לא ישאר בגלות ח"ו, כי אם, "כל יושבי עלי".

לראות בכל פעולה את התכלית – הכנה לביאת משיח

כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", שמאמינים, מחכים ומצפים לביאת המשיח ובנין ביהמ"ק תיכף ומיד ממש, אזי משתתפים בהקרבת התמיד בבוקר – כשמשיח צדקנו יבוא בבוקר; וגם עכשיו כשנמצאים כבר בין הערביים, זמן תפלת מנחה (שהתפללנו זה-עתה) – לא ממתנינים לזמן תפלת ערבית, אלא תיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, יחד עם ביהמ"ק, ומספיקים ("מ'כאפט אריין") להקריב התמיד של בין הערביים (שזמנו עד שקיעת החמה).

ובהתאם לכך צריכה להיות ההנהגה בפועל – לראות ("ראה") בכל פעולה ופעולה את התכלית והמכוון דהכנה לביאת משיח צדקנו והקרבת הקרבנות בביהמ"ק.

ובהדגשה יתירה בנוגע למצות הצדקה – שזמנה כל היום כולו (דלא כתפלות היום, שכל תפלה שייכת לזמן מסויים במשך היום) – שהיא בדוגמת הקרבת קרבן בביהמ"ק, כי ענינו של קרבן הוא שיהודי לוקח מצאנו ומביא לביהמ"ק בתור קרבן לה', וכמו כן כשיהודי מפריש מממונו לעניני קדושה [. .], ה"ז בדוגמת קרבן לה'.

(משיחת כ"ב מנחם-אב, למחנות-קיץ-יומיים ה'תש"נ – בלתי מוגה)

סימני הטהרה של הנה"ב

בקשר עם פ' השבוע הננו מביאים צילומים נדירים (מוקטנים) מהגתת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת ש"פ ראה, מבה"ח וער"ח אלול ה'שי"ת (נדפסה ב"שיחות קודש" ה'שי"ת (הוצאת תשנ"ח) ע' 145 ואילך)

להלן פענוח הצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

דער גאנצער ענין איז דאך אָבער נאָר מצד דעם נה"א אַז לא ידח ממנו נדח, איז אין אַלע זמנים דאָרף ער לערנען און האַלטען זיך בהוראותיו, וואָרום סוף סוף וועט ער דאָך תשובה טאָן, און גם תורתו שבה עמו. אָבער וואָס טוט מען מיט'ן נה"ב? איז דעם נה"ב דאָרף מען אויך מברר זיין און מהפך זיין צו קדושה, וואָס אויף דעם זאָגט ער אין היינטיקער סדרה זאת בהמה אשר תאכלו, אַז מ'קען מאַכן אַז די בהמה זאָל זיין אַ בהמה טהורה.

דער אופן הבירור, אַז מ'זאָל קענען מבחין זיין וואָס איז אַ בהמה טהורה און וואָס ניט (שגם זה מצוה היא כדאיתא בסמה"צ מ"ע סח. ועוד), וואָרום ביידע בהמות שטייען אין דער תורה, אויך די בהמה טמאה, ד.ה. אַז אפ'ל פירענדיק זיך ע"פ תורה, קען מען אויך זיין אַ בהמה טמאה. אַזוי ווי דער רמב"ן זאָגט אַז מ'קען זיין אַ נבל ברשות התורה (ד.ה. אַז עס ווייזט זיך אויס אַז דאָס איז ברשות התורה, וואָרום באמת איז ער דאָך עובר אויף דעם ציווי פון קדושים תהיו) איז כדי אויף צו מבחין זיין וואָס איז אַ בהמה טהורה, גיט ער אויף דערוף צוויי סימנים.

די צוויי סימנים זיינען: א) מפרסת פרסה. ב) מעלת גרה.

כלל איז דאָך אפ'ל באַ אַ בהמה אויך פאַראַן אַ ראש מיט רגלים, איז לבד זאת אַז מיט וואָס איז זי בקירוב אל הארץ, נאָר מיט די רגלים, ד.ה. אַז אפילו מיט די כחות נעלים פון נפה"ב דאָרף מען אויך ניט ליגן אין גשמיות, ענינים ארציים מער ניט ווי מיט די כחות פון מעשה בפועל ממש כפי המוכרח,

– ועל דרך וואָס מ'דערציילט אַז דער רבי (מהורש"ב) נ"ע האָט געזאָגט איינעם אַ חסיד אַ ציור און אַ עילוי ובעל כשרונות שהתעסק והתעמק במסחר הקאלאָשען: פיס אין קאלאָשען האָב איך געזעהן, אָבער אַ קאָפּ אין קאלאָשען...

הנה לבד זאת דאָרף זיין אַ פרסה, אַ הפסק אפילו בין הרגלים להארציות.

אָבער די פרסא דאָרף זיין אַ צושפאַלטענע. ויובן ווי עס רעדט זיך אין חסידות (לקו"ת ר"פ אמור ובכ"מ) וועגן דעם ענין השערות, אַז באַ אַ אשה איז שער באשה ערוה, אויך באַ די לויים איז והעבירו תער כו'. משא"כ באַ אַ נזיר שטייט גדל פרע שער ראשו. רעדט זיך אין דעם אַז דאָרט וואו דער חיות ואור איז במיעוט איז דאָמאַלט שערות אַ חסרון, און דערפאַר איז שער באשה וכו', משא"כ וואו דער חיות ואור איז בריבוי איז דאָמאַלט דאָרף זיין שערות. דערפאַר איז באַ אַ נזיר קדוש יהי' וכו'. וכן הוא בענין הפרסא אַז די פרסא דאָרף זיין אַ צושפאַלטענע, וע"ד המבואר וועגן די פרסא שבין אצי' לבריאה, אַז זי דאָרף זיין אַ צושפאַלטענע. . . און דערפאַר דאָרף די פרסא זיין צושפאַלטען אויף דורך און דורך, עס זאָל אַנקומען גאָר אונטען אויך.

ה. דער גאנצער ענין איז דאך אנער נאר ס'ד דעם נה"א, אז לא ידע מסנו
 נדה, איש ס'גלג אין אלע זמנים דארף ער לערנען ווארום סוף סוף וויסע ער
 דאך חשובה סאן, און נס חזקתו טעה קמו. אכער וואס סוף מען מ'ס' נה"כ?
 איז דעם נה"כ דארף מען ס'ביר זיין און ס'הך זיין צו חדושה, וואס אויף
 דעם זאגט ער אין ת"י נ'ס'הער סדרה זאת הבהמה אשר חאכלו, ס'י מען ס'
 סאכן ד' בהמה ס'הר א בהמה ס'חורה.
 דער אופן ה'בירור, אז ס'י זאל מענען ס'כה'ן זיין וואס איז א בהמה
 ס'חורה און וואס נ'ס', ווארום ב'ידע בהמות ס'ס'יען אין דער חורה, אויך
 ד' בהמה

(ש"ס זה אברה היה)
 כחיתו דמחזק צ"ח. ויעו"ח

ד' בהמה ס'מאה, ד.ה. אז אפי' ס'ירענדיס זיך ע"ס חורה, מען ס'ען אויך זיין
 א בהמה ס'מאה-אזוי ווי דער דמב"ן זאגט אז ס'י מען זיין א נבל כ'רסוח ה'חורב
 (ד.ה. אז עס וויינט זיך אויס אז דאך איז כ'רסוח ח'חורה, ווארום כ'מס א'ז
 ער דאך ק'ובר אויף דעם ס'ס' פון ו'ה'מ'מ'מ'ס'ט) איז כ'רי אויף צו ס'כה'ן זיין
 וואס איז א בהמה ס'חורה, ג'ים ער אויף דערזף צוויי ס'מנים.
 ד' צוויי ס'מנים זיי'ען זא. א'מ'פ'ר'מ'ט ס'ר'ס'ט. כ'י ס'מלה נ'ה.
 כ'בלל איז דאך אפי' בע א בהמה ס'ה'ר אויך ס'ר'אנען א ר'אס ס'יס ר'גליס,
 איז לבר זאת אז ס'ים וואס איז ז'א כ'רוב אל תארך, נאר ס'יס ד' ר'גליס,
 ד.ה. אז ס'ים ד' כ'חוח נ'עליס, דארף מען א'ד' ז'אנען נ'ים ל'יגן אין נ'ס'יות,
 ע'נינים ארצ'יים, ס'ער נ'ים ווי ס'ים ד' כ'חוח פון ס'עטה כ'פוקל כ'ס כ'פי ה ה
 ס'חוכרה, ז'י דער צ'יל'ם

... ו'א'ו'ע'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת
 ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת
 ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת
 ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת ס'א'ר'ע'ן א'ת

§ הנה לבר זאת דארף זיין ס'מ'מ'ט ס'ר'ס'ט, א ס'מ'ס'ק ב'י'ן להארצ'ות.
 א'ד'ר די ס'ר'מא דארף זיין א צושפאלסענע ווי ס'ע'ר עס זיך ז'ע'ר אין
 ס'ס'יד'ות ו'וע'ן דעם ע'נין השערות, אז בא א אטם ס'ס'ים ס'ער כ'מס ע'רוה,
 אויך ד' ל'ויים כ'ו'. ס'מא כ' בא א נ'ז'ר ס'ס'ים ג'דל ס'רע ס'ער ר'אסו. א'ת דעם
 זיך, ס'ע'ר דעם אז ס'ע'רות א'ת וואו דער ח'יות ואור א'יז' ב'כ'ע'וס איז
 דאסאלס ס'ערות א ס'ר'ון, און דערטאר איז ס'ער באש' וכו', ס'מא"כ וואו דער
 ח'יות ואור איז ב'ריבוי איז דאסאלס דארף זיין ס'ערות. דערטאר איז בא א
 נ'ז'ר קדוש י'ה' וכו'. וכו'. כ'ע'נין ס'ר'מא אז ד' ס'ר'מא דארף זיין א
 צושפאלסענע, נוארום ע'ס ר'ע'ט ב'ד' דאך ו'וע'ן ד' ס'ר'מא ס'כ'ין א'צ'י ל'כ'ר'י'א, א
 דארף זיין א צושפאלסענע, אזוי ווי ער זאגט אין אנה"ה ד"ח א'יתו
 ו'ח'ו'ת, אז דער אור המו איז כ'מ'ע ס'ר'מא, ד.ה. אין ע'כודה אז אויך אין
 זיינע ע'נינים ארצ'יים זאל עס ס'איר זיין א'ל'ח'ו'ת, ער זאל זען אין זיי

ס'מ'מ'ט
 ס'ר'ס'ט
 ס'א'ר'ע'ן

י'ס'ר'ו ס'מ'ח'ר ס'מ'ת. א'ז ס'ע'ר'ע'ר ס'ע'ר'ע'ר ס'ע'ר'ע'ר ס'ע'ר'ע'ר ס'ע'ר'ע'ר
 ס'ע'ר'ע'ר ס'ע'ר'ע'ר ס'ע'ר'ע'ר ס'ע'ר'ע'ר ס'ע'ר'ע'ר ס'ע'ר'ע'ר ס'ע'ר'ע'ר

ס'ר'מ'ט ס'ר'מ'ט, דארף ער'ס זיין ס'ע'לה ג'רה, אז י'ד'ער דבר נ'ס'י וואס ער ג'ים
 סאן זאל ער א'יכ'ר'פ'ר'יע'ן ס'ברר ס'כ'ס'ט א'יין ס'אל א'ין נאך א ס'אל, צ'י דאס
 איז ס'אר א'ים, און ווי ער זאל דאס סאן, אזוי ווי ס'ע'לה ג'רה וואס
 ד' ס'ים א'יכ'ר' א'יין ס'אל און נאך אסאל, וכוס"כ דארף מען ס'ברר זיין
 כ'ס ס'ע'מ'ס כ'נ"ל.

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח התמים מוה"ר מאיר בן ר' יהושע פאלק ע"ה
גרינבערג

אב"ד דק"ק וואוסטער מאסס. ובפטרסון ניו דזערסי
וראש ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש במאריסטאון
מחבר ספרים שיעורי גיטין ושיעורי מסכתות
נפטר ביום ג' אלול ה'תשס"ח

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בני משפחתו שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די